

РЕШЕНИЕ

№ 6936

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 12.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **13337** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 24и от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. М. /А. М./, дата на раждане 02.07.2004 г., гражданство П., чрез адв. А. Т., срещу Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ, с рег. № 5364р – 27781/ 02.12.2025 г., издаден от Зам.директор на дирекция „Миграция“ – МВР – М. Д..

В жалбата се излагат твърдения, за незаконосъобразност на оспорения административен акт като издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалноправните разпоредби. Твърди се, че възприетото от административния орган обстоятелство за липса на наименованието на работодателя и на името на медията в публикуваната обява за работа, не отговаря на действителността. Излагат се аргументи, че жалбоподателят има веднъж вече издадено разрешение за пребиваване и сключен трудов договор на 04.12.2024 г., както и допълнително споразумение към договора от 11.09.2025 г. за срок от 3 години. Налице е работодател – „Роу Текс Ко“ ЕООД, който, търси работник, проведена е процедура за подбор, но не са налице постъпили подходящи кандидатури от български граждани. Според жалбоподателя, административният орган е нарушил принципът на съразмерност. Не е извършена и необходимата преценка и анализ на доказателствата, приобщени в административното производство. Иска се отмяна на оспорения акт и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне. Претендират се разноски по представен списък. В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Т., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – заместник - директор на Дирекция "Миграция" - МВР, в съдебно заседание не се явява и не се представлява. Чрез процесуалния си представител юр.к. В. Ч. оспорва жалбата в представени по делото подборни писмени бележки. Счита, че административният орган правилно и мотивирано е издал административният акт, който е мотивиран и въз основа на становището на Агенцията по заетостта. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София - град, III-то отделение, 61-ви състав, като взе предвид изложените от страните доводи и становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство по издаване на оспорения индивидуален административен акт е образувано по заявление с рег. № 244р-26456/23.09.2025 г по описа на група „Миграция“ - ОДМВР Б. /л.41/. Заявлението е подадено от работодателя на А. М. /А. М./ - търговско дружество „Роу Текс Ко“ ЕООД, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно който „Разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Към заявлението са приложени следните документи: копие на паспорт на А. М., , издаден от властите на П. със срок на валидност до 21 септември 2026 г, документ, издаден от българските власти в полза на жалбоподателя , удостоверяващ разрешение за пребиваване и работа в Република България, със срок на валидност до 11.11.2025 г. / лист 46-47/, декларация от Н. Л. Б. ЕГН [ЕГН], в уверение на това, че предоставя собственото си жилище, находящо се в [населено място], [улица], Област Б., за ползване на А. М. по време на пребиваването му в Република България; Трудов договор № 344/04.12.2024 г., сключен между жалбоподателя и „Роу Текс Ко“ ЕООД и допълнително споразумение към него № 519/11.09.2025 г.

С писмо, рег. № 536400-102437/13.11.2025 г., заместник – директорът на Дирекция „Миграция“ е изпратил заявлението от „Роу Текс Ко“ ЕООД касаещо жалбоподателя А. М., с приложените към него документи, до Агенция по заетостта, за предоставяне на становище. Агенцията по заетостта е предоставила отрицателно становище, което е мотивирано с наличие на задължения по чл.87, ал.11 от ДОПК от страна на заявителя „Роу Текс Ко“ ЕООД, след извършена служебна проверка в регистъра на НАП. Посочено е, че съгласно чл.11, ал.1, т.8 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, не се предоставя разрешение за достъп до пазара на труда на граждани на трети страни, в случай че работодателят им има парични задължения по смисъла на чл.162, ал.2 от ДОПК. Отделно от това съгласно изискванията на чл.24и ал.5 т.4 буква „б“ от ЗЧРБ заявителят представя копия от обяви в местни и национални средства за масова информация и интернет. Обявите следва да съдържат името на медията, в която са публикувани, датата на публикуване, наименованието на длъжността , наименованието на работодателя и наименованието на населеното място, в което се намира местоработата. При първоначално представената обява от заявителя „Роу Текс Ко“ ЕООД не е видно наименованието на работодателя. На последния е предоставена възможност, като пред Агенцията по заетостта е представена нова обява, от която не е видна медията , в която е публикувана.

На 02.12.2025 г. е издаден обжалваният акт - Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България, рег.№ 5364р-27781 от заместник-директора на Дирекция "Миграция"- МВР, който е мотивирал същия с посочените в отрицателното становище на Агенция по заетостта обстоятелство, а именно че в публикуваната обява за работа не е видна медията , в която е публикувана, поради което е формирал извод, че не са налице предпоставките

на чл. 24и от ЗЧРБ.

По делото е приета административната преписка. От жалбоподателя са представени и са приети от съда Удостоверение от мениджър на Jobs.bg, издадено на 15.01.2026 г., за да послужи пред Агенция по заетостта и Дирекция „Миграция“ – МВР.

Проведен е разпит на управителя на „Роу Текс Ко“ ЕООД - С. А. Б.. Пред съда е заявил, че в качеството си на собственик и управител на дружеството има затруднения при намиране на общи работници във връзка с осъществяваната дейност по изработка на готово облекло за износ. Твърди, че няма желаещи български граждани, тъй като същите имат претенции за по –високо възнаграждение. Сочи, че обявите за свободни работни места винаги публикува в онлайн платформата за работа на Jobs.bg. Обяснява, че има още двама работници от П., като им осигурява храна и жилище.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от лице, имащо правен интерес, срещу подлежащ на оспорване акт. Ето защо съдът намира, че жалбата е допустима, а по същество е основателна.

Постановеният отказ е издаден от компетентен орган - заместник - директора на Дирекция "Миграция", оправомощен със Заповед №5364з-4651 от 08.10.2015 г. /л.48/ и заповед № 5364з-3306 от 07.12.2022 г./ л.47/.

Обжалваният акт е в предвидената от закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания.

Съгласно чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Следователно, за да се издаде Разрешение по чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, е необходимо кандидатът да отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и да притежава виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ или разрешение за пребиваване.

В разглеждания случай неправилно е прието от административния орган, че чуждият гражданин не отговаря на изискванията на чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, тъй като към момента на издаване на оспорения акт, са налице и двете кумулативно изискуеми в тази норма предпоставки. Спорната в настоящия случай предпоставка е, дали чужденецът отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство. Регулирането на достъпа до пазара на труда на работници – граждани на трети държави, включително извършването на дейност на свободна практика, е уредено в Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност /ЗТМТМ/. Съобразно чл. 15, ал. 1 от с. з., достъп до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от МВР след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенция по заетостта.

Административният орган излага твърдения в представените писмени бележки, че становището на Агенция по заетостта е задължителен елемент от производството по издаване на разрешение за пребиваване и работа от директора на дирекция „Миграция“, поради което липсата на положително становище, какъвто е настоящия случай води до невъзможност за разрешаване на право на пребиваване и работа в Република България на жалбоподателя. В случая, административният орган действа в условията на обвързана компетентност.

Принципно вярно е становището на процесуалния представител на ответника, че становището на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта обвързва издателя на оспорения акт .

В случая обаче, както в административното производство, така и пред настоящия съдебен състав са представени и са приети доказателства, които оборват и опровергават изложените данни, в становището на Агенция по заетостта /АЗ/.

При съдебно оспорване на отказа за издаване на поисканото разрешение, при преценката си, относно неговата законосъобразност, съдът упражнява контрол и по отношение на отрицателното становище на Агенцията по заетостта, когато отказът на МВР е обоснован с него, какъвто е настоящия случай.

Посоченото в становището на АЗ, че работодателят – заявител „Роу Текс Ко“ ЕООД има задължения към бюджета се опровергава, не само с представената справка от електронния регистър на НАП, в която е посочено че дружеството няма задължения, но и от представеното Удостоверение с изх.№ 010202500224675/19.09.2025г., издадено от ТД на НАП офис Б., от орган по приходите Д. А., в което е посочено, че дружеството няма задължения. Удостоверението е издадено, именно за да послужи пред Служба Миграция Б. / лист 53 от делото/.

На следващо място, относно твърденията в становището на АЗ, че от така публикуваната обява за работа не е видна медията, в която е публикувана, жалбоподателят е представил пред настоящата съдебна инстанция удостоверение от 15.01.2026г., издадено от Мениджър „Ключови клиенти“ на Jobs.bg / лист 69 от делото/, че С. А. Б. в качеството си на управител на „Роу Текс Ко“ ЕООД е публикувал в Jobs.bg обяви за свободни позиции, както следва: ръчник за периода 17.01.2025 -14.02.2025, общ работник – за периода 28.05.2025-25.06.2025 г., крояч – за периода 02.09.2025 г. -30.09.2025 г., общ работник за периода 17.09.2025 г.- 15.10.2025 г., крояч за периода 10.10.2025 г.-07.11.2025 г. и ръчник за периода – 25.11.2025 г.-23.12.2025 г.

Изцяло кореспондират с представените писмени доказателства и свидетелските показания на управителя на „Роу Текс Ко“ ЕООД, който категорично е заявил, че всички обяви за работа публикува в посочената онлайн платформа за търсене на работници и служители.

Дори и в представената и приета по делото административна преписка се съдържа копие на публикуваната обява / лист 48 от делото/ за общ работник, видно от която същата е поместена в Jobs.bg/ business.jobs.bg

От съвкупната преценка на доказателствата по делото се установява, че изпратеното отрицателно становище от Агенцията по заетостта не материализира достоверни данни.

Предвид това, съдът приема че при постановяване на процесния административен акт заявителят е отговорял на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство, тъй като не е имал публични задължения, както и надлежно е публикувал обява за работа в посочената онлайн платформа за работа.

При издаване на оспорения административен акт, административният орган се е позовал на становището на АЗ, като в нарушение на чл.35 от АПК не е изяснил всички факти и обстоятелства и в този смисъл е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели и до материална незаконосъобразност на акта.

Посоченото в оспорения акт фактическото основание– липса на наименованието на медията, в която работодателят е публикувал обявата за работа се опровергава от приетите писмени и гласни доказателства.

От изложеното следва, че обжалваният административен акт е издаден при неизяснена фактическа обстановка в нарушение на чл.35 от АПК и съответно издаден в противоречие с материалния закон и неговата цел.

По изложените съображения, съдът приема, че оспореният Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване на А. М. е незаконосъобразен на основание чл. 146, т.3, т.4 и т.5 от

АПК, поради което следва да бъде отменен. Тъй като естеството на спорното правоотношение не позволява съдът да се произнесе по същество, преписката следва да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт, с който да се произнесе по подаденото на 24.09.2025 г. от А. М. заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване, при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски, които са своевременно претендирани по представен списък и са в общ размер на 505,11 евро, от които държавна такса в размер на 5,11 евро равностойни на 10 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро, равностойни на 977,92 лева заплатени по банков път. Възражението за прекомерност, направено от ответника в писмените бележки е неоснователно, доколкото същото е определено в минимален размер съгласно Наредба № 1/2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен Съд С. - град, III отделение, 61-ви състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ, с рег. № 5364р – 27781/ 02.12.2025 г., издаден от Зам. директор на дирекция „Миграция“ – МВР – М. Д., с който е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на А. М. /А. М./, [дата на раждане], гражданин на П..

ИЗПРАЩА преписката на Зам. директор на Дирекция „Миграция“ – МВР за ново произнасяне по заявлението на жалбоподателя на А. М. съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението.

ОСЪЖДА Дирекция “Миграция“-МВР да заплати на А. М. разноски по делото в размер на 505, 11 евро /петстотин и пет евро и 0,11/ равностойни на 987,92 лева.

Решението може да се обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия: